

Det dannes to små hull inne i skulderbladene mine, ett hull på hver side. En flue er fanga i vinduskarmen, den surrer av sommermusikk som glemmes når vinteren kommer. Vinduet er halvåpent, gardinene er hvite. Små, små ledninger dyttes varsomt inn i skulderbladhullene. De finner en vei oppover nakken og nedover armene. Flua er borte. Jeg lurer på om fluer kan fly i regn, eller om de bare blir sendt ned mot bakken med en veldig fart og knust mellom vanndråpene og asfalten. Jeg gnir fingrene mine mot min egen nakke, klemmer litt, prøver å få følelsen av trådene og ledningene inni meg til å forsvinne. Jeg prøver og ikke se for meg at jeg henger fra taket som en naken marionett, dratt i alle kanter, trådene stramme. Jeg prøver og ikke tenke på fluer i edderkoppnett, eller fanger som ble bundet til fem ville hester og dratt i stykker.